

linski itd., kakor pišemo: Milanov, Janezov, Prešernov, Koseski, Turnograjska itd.

Na najenostavnejši način zdaj razlikujemo lastna imena od takih občnih, ki se jim prideva lastnoimenski pridevnik, dočim doslej nismo bili nikoli na jasnem. Nekateri zglede smo navajali že zgoraj (pod I, 1, c); pisali bomo „Ljubljanski Grad“, pa Ljubljanska srajca, Koroška Bela: Koroško *narečje*; Savinjsko Sedlo: Savinjski sir (Savinjsko sedlo bi bilo kako sedlo, ki ga rabijo Savinjci); Kranjska gora je katerakoli gora na Kranjskem, „Kranjska Gora“ je = Kronau, Kranjskogorski je pridevnik h „Kranjski Gori“, že v pisavi označujoč svoj izvor od lastnega imena.

S temi pravili pridemo do enotne, umljive in umne pisave.

Aristides:

Ljubiš, dekle, povej . . .

Ljubiš, dekle, povej,
 noč — da ne bo tako dolga!
 Mesec ne more z vej,
 belo haljo zaplel je vanje:
 tak sem zapletel sanje
 v tvojih pogledov trnje,
 v tvojih poljubov medeni cvet.
 Reši me — nekaj se trga,
 čutim kakor trepet
 ujete tenčice pred vetrom,
 ujetih sanj.
 Predno bo dan,
 reši me vej:
 ljubiš, dekle, povej!

